

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 902

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 358 din 16 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, ale art. 22 alin. (7) și ale art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) și lit. b) din Codul de procedură civilă	2-4		
Decizia nr. 638 din 23 septembrie 2020 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.....	5-7		
Decizia nr. 645 din 24 septembrie 2020 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989	8-10		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
826. — Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Pavilioane noi, demolări, împrejmuire, amenajare infrastructură rutieră și rețele de utilități în cazarma 2698 Rânca”	11		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.690. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.165/2020 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor			
		sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative	12-14
		1.697. — Ordin al ministrului sănătății privind stabilirea cuantumului taxei pentru participarea la concursul de rezidențiat pe post și pe loc în medicină, medicină dentară și farmacie, sesiunea 15 noiembrie 2020.....	15
		1.698. — Ordin al ministrului sănătății privind stabilirea specialităților deficitare pentru care se organizează rezidențiat pe post în spitale clinice cu secții clinice universitare, institute sau centre medicale clinice în sesiunea 15 noiembrie 2020	15
		2.989. — Ordin al ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri privind aprobarea Procedurii de implementare a măsurii „Microgranturi acordate din fonduri externe nerambursabile” din cadrul schemei de ajutor de stat instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar din fonduri externe nerambursabile, aferente Programului operațional Competitivitate 2014—2020, în contextul crizei provocate de COVID-19, precum și alte măsuri în domeniul fondurilor europene	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 358**

din 16 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, ale art. 22 alin. (7) și ale art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) și lit. b) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, ale art. 22 alin. (7) și ale art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Firicel în Dosarul nr. 20.979/3/2016/a1 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 14D/2018.

2. La apelul nominal răspunde personal autorul excepției de neconstituționalitate, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției, precum și probe pertinente în legătură cu care solicită să fie atașate dosarului cauzei pentru fundamentarea deciziei, iar partea Direcția Generală de Poliție a Municipiului București a transmis note scrise, prin care solicită, în esență, respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate care arată că a fost amendat de instanța judecătorească care a apreciat că a supraaglomerat rolul acesteia prin cererile de chemare în judecată a instituției publice de la care nu a putut obține informațiile solicitate referitoare la actele normative nepublicate. În ceea ce privește supraaglomerarea rolului unei instanțe judecătorești precizează faptul că instanța de la Strasbourg a reținut încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât statele membre sunt obligate să ia toate măsurile pentru judecarea tuturor cauzelor în mod echitabil și într-un termen rezonabil. În acest sens menționează, spre exemplu, Hotărârea din 7 iulie 1984, pronunțată în Cauza *Unión Alimentaria Sanders împotriva Spaniei* sau Hotărârea din 1 iulie 1997, pronunțată în Cauza *Probstmeier împotriva Germaniei*. De asemenea, în Hotărârea din 4 februarie 2019, pronunțată în Cauza *Savva*

Terentyev împotriva Rusiei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut o încălcare a dreptului la liberă exprimare protejat de art. 10 din Convenție al reclamantului care a avut un limbaj excesiv la adresa poliției, ținând cont de contextul în care a avut loc acest comportament.

5. Susține că instanța judecătorească a folosit efectul de inhibare prin amendare în condițiile în care Codul de procedură civilă prevede unicitatea fiecărei cauze, nicidecum faptul că un cetățean are un număr limitat de cereri pe care le poate formula în justiție. Așadar, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune note scrise.

6. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate și solicită menținerea jurisprudenței Curții în materie, nefiind temeiuri pentru care instanța constituțională să-și modifice practica.

7. În replică, autorul excepției de neconstituționalitate susține că nu există precedent constituțional în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 29 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 20.979/3/2016/a1, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, ale art. 22 alin. (7) și ale art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Alexandru Firicel într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a încheierii prin care a fost aplicată o amendă judiciară.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele legale criticate sunt neconstituționale, deoarece lasă la aprecierea judecătorului să aplice amenzi după bunul său plac, fără niciun temei legal. Astfel, susține că buna-credință procesuală nu este definită și nici nu se instituie o regulă de formulare a cererii/apărărilor, decizia instanței nu este motivată și nu se comunică părți sancționate probele pe care aceasta își fondează decizia.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate. Astfel, se limitează la justificarea admisibilității cererii de sesizare a Curții Constituționale.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 12, art. 22 alin. (7) și art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă. Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autorul acesteia critică și lit. b) a pct. 1 al alin. (1) al art. 187 din Codul de procedură civilă, astfel încât Curtea va reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate art. 12, art. 22 alin. (7) și art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) și lit. b) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 12: „(1) *Drepturile procesuale trebuie exercitate cu bună-credință, potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și fără a se încălca drepturile procesuale ale altei părți.*”

(2) *Partea care își exercită drepturile procesuale în mod abuziv răspunde pentru prejudiciile materiale și morale cauzate. Ea va putea fi obligată, potrivit legii, și la plata unei amenzi judiciare.*

(3) *De asemenea, partea care nu își îndeplinește cu bună-credință obligațiile procesuale răspunde potrivit alin. (2).”;*

— Art. 22 alin. (7): „*Ori de câte ori legea îi rezervă judecătorului puterea de apreciere sau îi cere să țină seama de toate circumstanțele cauzei, judecătorul va ține seama, între altele, de principiile generale ale dreptului, de cerințele echității și de buna-credință.*”;

— Art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) și b): „(1) *Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:*

1. *cu amendă judiciară de la 100 lei la 1.000 lei:*

a) *introducerea, cu rea-credință, a unor cereri principale, accesorii, adiționale sau incidentale, precum și pentru exercitarea unei căi de atac, vădit netemeinice;*

b) *formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare.”;*

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 privind statul român, ale art. 2 privind suveranitatea, ale art. 15 privind universalitatea, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale

art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 30 privind libertatea de exprimare, ale art. 31 privind dreptul la informație, ale art. 51 privind dreptul de petiționare și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 204 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 24 iulie 2019, răspunzând unor critici similare celor formulate în prezenta cauză de același autor, a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale criticate.

18. În privința criticii potrivit căreia legiuitorul nu a definit conceptul de rea-credință, Curtea a reținut faptul că, prin Decizia nr. 439 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 2 noiembrie 2016, paragrafele 17 și 18, a statuat că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, sintagma „rea-credință” are semnificația de atitudine incorectă, necinstită. În doctrină s-a reținut că, în limbajul comun, antitezei relei-credințe i se atribuie mai multe accepțiuni, și anume: obligație de comportare corectă pe care părțile trebuie să o respecte la încheierea și executarea convențiilor; convingerea unei persoane că acționează în temeiul unui drept și potrivit cu legea sau cu ceea ce se cuvine; sinceritate, onestitate, cinste. Valențe oarecum asemănătoare există și în plan juridic, dat fiind caracterul proeminent etic al normelor care cârmuiesc cele două concepte aflate în opoziție. Astfel, se poate concluziona că reaua-credință este o formă a vinovăției, expresia dolului, fraudei și culpei grave, având ca numitor comun viclenia, înșelăciunea și omisiunea vădit intenționată. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a apreciat că reaua-credință poate fi calificată ca acea atitudine a unei persoane care săvârșește un fapt sau un act contrar legii sau celorlalte norme de conviețuire socială, pe deplin conștientă de caracterul ilicit al conduitei sale. În jurisprudența sa, Curtea a mai reținut că exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe (a se vedea în acest sens Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995).

19. De asemenea, executarea obligațiilor și exercițiul drepturilor civile se întemeiază pe buna-credință, Codul civil, prin art. 11 și 14, impunând oricărei persoane fizice sau juridice respectarea ordinii publice și a bunelor moravuri, precum și buna-credință în executarea și exercitarea obligațiilor și a drepturilor civile. Tot prin art. 14 alin. (2) din Codul civil, legiuitorul a consacrat conceptul de „bună-credință” ca o prezumție legală relativă care valorează până la proba contrarie. În același sens este și art. 12 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia drepturile procesuale trebuie exercitate cu bună-credință, potrivit scopului pentru care au fost reglementate și cu respectarea drepturilor celorlalte părți, exercitarea abuzivă atrăgând răspunderea părții pentru prejudiciile morale și materiale cauzate și, totodată, aplicarea unei amenzi judiciare.

20. Prin urmare, dispozițiile legale criticate, sub aspectul reglementării sintagmei „rea-credință”, nu sunt de natură să aducă atingere vreunui drept sau principiu constituțional, ci, din contră, reprezintă o transpunere a dispozițiilor constituționale ale art. 57, care prevăd că cetățenii trebuie să își exercite drepturile cu bună-credință, fără a încălca drepturile și libertățile celorlalți.

21. Curtea a mai reținut că aprecierea exercitării abuzive a drepturilor procesuale revine instanței judecătorești care determină cazurile în care un participant la proces acționează contrar bunei-credințe, care, astfel cum s-a arătat, trebuie să îmbrace forma bunei intenții, a diligenței și a abținerii de la producerea vreunui prejudiciu celorlalte părți, în acord cu respectarea ordinii publice și a bunelor moravuri care caracterizează relațiile sociale. Așadar, având în vedere că judecătorul este cel care conduce dezbaterile, urmărind respectarea egalității procesuale a participanților dintr-un litigiu, el va fi cel care, în funcție de circumstanțele cauzei și în caz de înfrângere a prezumției bunei-credințe, va aprecia cu privire la vinovăția părții și ordinea de drept încălcată și va aplica amenda judiciară, dispunând de suficiente criterii de individualizare a acesteia, cum ar fi situațiile și limitele stabilite de lege sau conceptul bunei-credințe, arătând, totodată, motivele care au condus la această măsură. Încheierea prin care instanța obligă la plata amenzii sau a despăgubirii este supusă controlului judecătoresc prin posibilitatea formulării unei cereri de reexaminare în condițiile art. 191 din Codul de procedură civilă, ocazie cu care, dacă se apreciază că măsura dispusă este prea energetică, se va admite cererea și se va reduce cuantumul amenzii sau al despăgubirii. Așadar, nu se poate reține că în lipsa unei definiții a noțiunii de „rea-credință” se dă posibilitatea judecătorului să interpreteze acest termen după bunul său plac, în condițiile în care textul legal criticat se referă la introducerea cu „rea-credință” a unei cereri vădit netemeinice, sintagma „vădit netemeinice” sugerând faptul că cererea nu are niciun fel de fundament, aspect pe care autorul cererii îl cunoaște. Evident că, după modul în care a fost formulată cererea, motivele invocate, eventualele cereri repetate de chemare în judecată etc., instanța își poate forma o convingere și poate aprecia dacă reclamantul introduce o cerere de chemare în judecată cu rea-credință; or, textul de lege nu face altceva decât să legitimizeze judecătorul care constată o astfel de situație să o și sancționeze. Pentru valorificarea drepturilor și a intereselor legitime părțile trebuie să acționeze cu bună-credință, iar nu în spirit abuziv, șicanator,

vexator pentru magistrați ori pentru instanță (a se vedea în acest sens Decizia nr. 469 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 18 august 2017, paragraful 18).

22. În ceea ce privește limitele amenzilor judiciare, Curtea a reținut că legiuitorul a stabilit cuantumul acestora în conformitate cu mandatul său constituțional conferit de art. 126 din Constituție în vederea asigurării unei bune administrări a justiției și acesta nu constituie un obstacol în exercitarea dreptului de acces liber la justiție. Judecătorul se încadrează în marja valorilor stabilite de legiuitor în funcție de circumstanțele cauzei și fapta care a condus la aplicarea unei asemenea măsuri.

23. Astfel, textele legale criticate nu instituie inegalități sau discriminări între cetățeni ori categorii de persoane și nici nu aduc atingere principiului unicității, egalității și imparțialității justiției, ci prevăd doar posibilitatea aplicării unor amenzi judiciare, în cazul exercitării cu rea-credință a unor drepturi procesuale, ceea ce corespunde exigențelor art. 57 din Constituție. De asemenea, nu cuprind prevederi de natură să aducă atingere principiului neretroactivității legii civile sau dreptului de acces la justiție și nu împiedică persoanele interesate să apeleze la instanțele judecătorești și să se prevaleze de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul civil. Totodată, textele legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale privind statul de drept și respectarea supremației Constituției, celor privind tratatele internaționale referitoare la drepturile omului și nu aduc atingere nici prevederilor corespunzătoare cuprinse în documentele internaționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

24. În ceea ce privește invocarea art. 31 privind dreptul la informație sau a art. 51 privind dreptul la petiționare, Curtea a stabilit că acestea nu au incidență în cauza de față.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Firicel în Dosarul nr. 20.979/3/2016/a1 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 12, ale art. 22 alin. (7) și ale art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) și b) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 638

din 23 septembrie 2020

**asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii nr. 51/1995
pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate referitoare la Legea pentru completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, formulată de Guvernul României.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, al art. 11 alin. (1) lit. A.a) și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.619 din 1 iulie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr. 851A/2020.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că legea criticată încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta de claritate, accesibilitate și predictibilitate a legii.

4. Astfel, se prevede introducerea unui nou articol în Legea nr. 51/1995, respectiv art. 54¹, prin care se reglementează posibilitatea desfășurării votului prin mijloace electronice, ca alternativă la sistemul votului clasic, decizia în alegerea modalității de vot fiind dată în competența consiliului baroului. Rațiunea care a stat la baza propunerii de reglementare se justifică, potrivit expunerii de motive, pentru situațiile în care ședințele adunărilor generale ale avocaților din barourile din România sunt în imposibilitatea de a se întruni cu participarea fizică a avocaților, adunările generale neputându-și îndeplini atribuțiile. Totodată, se arată că procedurile de vot electronic au devenit o alternativă reală, care preîntâmpină unele inconveniente ce pot apărea în practică și oferă o serie de avantaje în viața comunității profesionale.

5. Față de modul de redactare a reglementării, Guvernul apreciază că prevederile alin. (2) al art. 54¹ sunt lipsite de claritate, întrucât se creează o confuzie în ceea ce privește intenția de reglementare cu privire la stabilirea cvorumului, fiind neclar dacă prin această modificare aprobată se urmărește de fapt o exceptare de la condițiile de cvorum impuse de prevederile art. 53 și 54 din Legea nr. 51/1995 sau dacă, dimpotrivă, printr-o redactare deficitară a textului de lege aprobat, prevederile acestuia nu sunt corelate corespunzător cu normele de trimitere. În concret, în cazul adunărilor generale care se desfășoară cu prezența fizică a membrilor baroului, regula instituită de prevederile art. 53 alin. (1) este că acestea

sunt legal constituite cu participarea majorității membrilor săi; or, în cazul votului electronic, se propune stabilirea cvorumului în raport cu numărul total al membrilor baroului care și-au exprimat opțiunea de vot, cu respectarea art. 53 și art. 54 alin. (2), (2¹), (2²), după caz, ceea ce ar putea genera o interpretare în sensul că regula majorității prevăzute la art. 53 alin. (1), la care acesta face trimitere, se aplică la numărul membrilor care și-au exprimat opțiunea de vot, iar nu la majoritatea membrilor adunării generale (așa cum se prevede pentru adunările generale care se desfășoară cu prezența fizică a membrilor lor). Se apreciază că modalitatea de redactare a textului proiectului de lege poate favoriza o astfel de interpretare, soluția legislativă propusă putând conduce în practică la situații în care luarea unor decizii importante/stabilirea de măsuri pentru exercitarea profesiei în baroul respectiv (competențele adunării generale fiind stabilite de art. 51 din Legea nr. 51/1995) să fie rezultatul voinței unui număr restrâns de membri, ceea ce este de natură să vulnerabilizeze însuși mecanismul prin care legiuitorul a înțeles să se asigure că hotărârile adunării generale exprimă cu adevărat voința membrilor înscriși în tabloul baroului cu drept de exercitare a profesiei. Totodată, Guvernul apreciază ca fiind nejustificată instituirea unui regim diferențiat cu privire la stabilirea cvorumului în funcție de natura votului, electronic sau clasic.

6. Se mai susține că impredictibilitatea normei este accentuată și de lipsa în cuprinsul expunerii de motive a informațiilor ce ar putea contribui la deslușirea intenției de reglementare a legiuitorului, știut fiind faptul că instrumentul de motivare trebuie să cuprindă rațiunile juridice și practice care au condus la edificarea unei soluții legislative. Or, față de o astfel de schimbare importantă de concepție în ceea ce privește stabilirea cvorumului în cazul votului electronic, prin raportare la votul clasic, expunerea de motive nu prezintă explicații ori justificări, sens în care se invocă jurisprudența Curții Constituționale prin care, reținând între altele „caracterul sumar (...) și lipsa de fundamentare temeinică”, s-a constatat neconformitatea cu exigențele de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu invocarea deopotrivă a normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

7. Pentru aceste considerente se solicită admiterea sesizării de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) și ale art. 17 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele lor de vedere. Niciuna dintre autoritățile menționate nu a comunicat punctul de vedere.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

10. În ceea ce privește legalitatea sesizării prin prisma condițiilor de admisibilitate impuse de Constituție și lege, Curtea reține că sesizarea a fost formulată de Guvern, autoritate aflată printre titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale cu obiecții de neconstituționalitate, în conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție. În ceea ce privește obiectul sesizării însă, acesta nu se încadrează în competența Curții, stabilită de textul constituțional menționat, întrucât privește o lege promulgată de Președintele României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv Legea nr. 100/2020 privind completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

11. Curtea observă în acest sens că, prin Decretul nr. 348 din 1 iulie 2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 1 iulie 2020, a fost promulgată Legea privind completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, aceasta fiind publicată la aceeași dată. Or, în jurisprudența în care a analizat problematica admisibilității obiecțiilor de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a statuat că în exercitarea controlului *a priori* de constituționalitate, esențial este: fie ca legea să nu fi fost promulgată la data înregistrării sesizării la Curtea Constituțională, fie, dacă legea a fost promulgată intempestiv în interiorul termenelor prevăzute de regulamentele parlamentare și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea să fi fost formulată în interiorul acestor termene.

12. O sinteză a jurisprudenței dezvoltate în materie, sub aspectul respectării termenelor de sesizare prevăzute de lege, respectiv a condiției referitoare la obiectul sesizării — lege nepromulgată, s-a realizat de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, prilej cu care Curtea a reținut **patru ipoteze**, după cum urmează:

(a) Sesizarea s-a realizat în termenele prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Această ipoteză este cea mai frecventă și, întrucât în cauzele respective nu au fost invocate probleme cu privire la admisibilitatea sesizărilor astfel formulate, în cuprinsul deciziilor prin care Curtea a soluționat obiecțiile de neconstituționalitate, instanța s-a limitat la a constata îndeplinirea condițiilor legale referitoare la sesizare. În acest sens, instanța constituțională a constatat că termenele cuprinse la art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, respectiv termenul de 5 zile înainte ca legea să fie trimisă spre promulgare și de două zile, în cazul adoptării legii în procedură de urgență, au un caracter de protecție pentru titularii dreptului de sesizare a instanței constituționale, astfel încât nu există nicio sancțiune dacă aceștia sesizează instanța constituțională după expirarea acestora; în acest caz însă pentru a fi reținută admisibilitatea sesizării, este esențial ca legea să nu fi fost promulgată în prealabil de Președintele României. Faptul că legiuitorul a reglementat în Legea nr. 47/1992 un termen de protecție are

semnificația unei garanții asociate dreptului de sesizare a Curții Constituționale, care implică o interdicție totală de a se promulga legea în acest termen. Termenul menționat nu poate fi calificat însă ca fiind unul de decădere în sensul că numai în acest termen se pot formula obiecții de neconstituționalitate. Formulând obiecția în afara termenului, autorul acesteia se expune posibilității ca, până la data formulării ei, Președintele să promulge legea, dar, odată sesizată Curtea, și în condițiile în care aceasta încunoștințează Președintele cu privire la faptul că legea se află în control *a priori* de constituționalitate, Președintele, în tot acest timp, nu are competența de a emite decretul de promulgare (a se vedea Decizia nr. 767 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 21 februarie 2017, paragraful 25).

(b) Sesizarea s-a realizat în termenele prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, însă legea a fost promulgată de Președintele României anterior sesizării. Ipoteza se regăsește în Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010. Curtea a reținut că, „deși obiecția de neconstituționalitate a fost introdusă în termenul legal de două zile prevăzut de Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, legea criticată a fost promulgată prin Decretul Președintelui României nr. 603 din 29 iunie 2010, care, împreună cu legea purtând nr. 118/2010, au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. În consecință, Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar a intrat în vigoare la data de 3 iulie 2010”. Având în vedere situația creată de promulgarea intempestivă, Curtea a statuat că „nu poate respinge ca inadmisibilă obiecția de neconstituționalitate strict pentru faptul că legea a fost promulgată, întrucât obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul legal. [...] Indiferent de forma de exercitare a controlului de constituționalitate pe cale *a priori* sau *a posteriori*, acesta se va putea realiza, întotdeauna, numai prin respectarea strictă a Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și a dispozițiilor regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului de către autoritățile publice implicate, lipsirea de substanță a uneia dintre cele două forme de control constituțional fiind de neconceput într-un stat de drept”. Prin urmare, Curtea a constatat că sesizarea s-a realizat în termenul legal de protecție, în interiorul căruia Președintele României nu are dreptul de a promulga legea, întrucât dreptul său se naște ulterior, după expirarea termenelor de 5 zile, respectiv 2 zile, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Conduita Președintelui României nu poate constitui un impediment în calea controlului de constituționalitate, iar subiectele de drept îndrituite să declanșeze controlul nu pot fi lipsite de dreptul lor constituțional, consacrat de art. 146 lit. a). O interpretare contrară a dispozițiilor legale și reglementare referitoare la termenele de protecție pentru titularii dreptului de sesizare a instanței constituționale ar lăsa fără efecte juridice norma constituțională, ceea ce este inadmisibil.

(c) Sesizarea s-a realizat după expirarea termenelor prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, însă legea nu a fost promulgată de Președintele României anterior sesizării. Reiterând caracterul de protecție pentru titularii dreptului de sesizare a instanței constituționale, Curtea a reținut că „nu există nicio sancțiune dacă aceștia sesizează

instanța constituțională după expirarea acestora”. Mai mult, Curtea a statuat că „în exercitarea controlului *a priori* de constituționalitate, esențial este ca legea să nu fi fost promulgată la data înregistrării sesizării la Curtea Constituțională” (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Decizia nr. 1.612 din 15 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010, Decizia nr. 767 din 14 decembrie 2016, precitată, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 718 din 8 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 998 din 15 decembrie 2017). În toate aceste situații, luând act de faptul că sesizările de neconstituționalitate au fost formulate cu depășirea termenelor înscrise în art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și de faptul că termenul de 20 de zile pentru promulgare nu era epuizat, iar Președintele României nu promulgase încă legile deduse controlului Curții, pe de altă parte, Curtea a efectuat o verificare de fond a legilor, pronunțând decizii de admitere sau de respingere, ca neîntemeiate, după caz, a criticilor formulate.

(d) Sesizarea s-a realizat după expirarea termenelor prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și legea fusese promulgată de Președintele României anterior sesizării. În această ipoteză, obiecțiile de neconstituționalitate au fost respinse ca inadmisibile (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 233 din 20 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 28 decembrie 1999, și Decizia nr. 89 din 26 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 19 februarie 2010). În aceste cazuri, Curtea a luat act de faptul că, după expirarea termenelor înscrise în art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, legea a fost transmisă Președintelui României, care a promulgat-o în chiar ziua primirii ei. Sesizarea Curții Constituționale după epuizarea termenului de protecție prevăzut în favoarea titularilor dreptului de a formula obiecții de neconstituționalitate, chiar înăuntrul termenului de 20 de zile, prevăzut de Constituție pentru promulgare, dar după promulgare sau în aceeași zi cu promulgarea, nu poate declanșa controlul de constituționalitate, întrucât Președintele României și-a

exercitat în mod legitim atribuția constituțională, iar prin actul promulgării, legea adoptată de Parlament nu mai poate fi supusă controlului preventiv de constituționalitate. Cu alte cuvinte, depășirea termenului de protecție coroborată cu promulgarea legii, ambele anterioare sesizării Curții Constituționale, lipsesc de obiect controlul de constituționalitate, obiecția astfel formulată fiind respinsă ca inadmisibilă. „Indiferent de forma de exercitare a controlului de constituționalitate pe cale *a priori* sau *a posteriori*, acesta se va putea realiza, întotdeauna, numai prin respectarea strictă a Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și a dispozițiilor regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului de către autoritățile publice implicate, lipsirea de substanță a uneia dintre cele două forme de control constituțional fiind de neconceput într-un stat de drept” (a se vedea Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, precitată).

13. Curtea observă că, în prezenta cauză, subzistă ultima ipoteză menționată. Astfel, potrivit fișei legislative și sesizării înregistrate la Curtea Constituțională, legea criticată a fost adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în data de 10 iunie 2020, a fost depusă în aceeași dată la secretarii generali ai Camerelor Parlamentului pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, iar la data de 12 iunie 2020 a fost trimisă la Președintele României pentru promulgare. Promulgarea și publicarea legii s-au realizat în data de 1 iulie 2020, așadar după expirarea termenului de protecție de 2 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. În aceeași dată în care legea a fost promulgată și publicată, respectiv 1 iulie 2020, Guvernul a transmis Curții Constituționale, fiind în mod corespunzător înregistrată, obiecția de neconstituționalitate cu privire la aceasta.

14. Ca urmare, întrucât sesizarea a fost formulată în aceeași zi cu promulgarea legii, iar Președintele României și-a exercitat în mod legitim atribuția constituțională, respectiv a promulgat legea după expirarea termenelor legale de protecție acordate titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, legea adoptată de Parlament și promulgată nu mai poate fi supusă controlului preventiv de constituționalitate, sesizarea de neconstituționalitate fiind inadmisibilă.

15. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, formulată de Guvernul României.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 645

din 24 septembrie 2020

asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate referitoare la Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, formulată de Guvernul României.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, al art. 11 alin. (1) lit. A.a) și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.753 din 6 iulie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr. 907 A/2020.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că legea criticată încalcă prevederile art. 61 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul bicameralismului.

4. Se arată, astfel, că proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989 a fost înregistrat la Camera Deputaților și adoptat tacit la data de 11 martie 2020. Forma adoptată tacit de Camera de reflecție prevedea aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019. Ulterior, însă, în Camera decizională, forma legii a fost modificată total, dispunându-se respingerea ordonanței de urgență supusă aprobării. În opinia Guvernului, „este evidentă lipsa oricărei legături a formei legii adoptate de Camera decizională cu proiectul legislativ inițial și forma legii adoptate de Camera de reflecție. Cele două forme constituie, practic, două legi diferite, diametral opuse, aceasta fiind o situație tipică în care o singură Cameră a Parlamentului a legiferat.”

5. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 190 din 27 mai 2020, nr. 154 din 6 mai 2020, nr. 505 din 18 septembrie 2019), arătându-se că instanța constituțională a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere

ale Parlamentului. Întrunirea acestor criterii este de natură a afecta principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (...) Totodată, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, evaluarea respectării criteriilor menționate impune un examen comparativ între forma legii adoptată de Camera de reflecție și cea adoptată de Camera decizională prin raportare inclusiv la conținutul proiectului/propunerii legislative, în sensul de filosofie, de concepție originară a actului normativ. În concluzie, pentru verificarea respectării principiului bicameralismului trebuie avute în vedere următoarele: „(a) scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ, (b) dacă există deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului; (c) dacă există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului.” (Decizia nr. 190 din 27 mai 2020).

6. Față de această jurisprudență, Guvernul apreciază că, întrucât intervențiile aduse de Senat au schimbat total forma legii adoptate de Camera Deputaților, aducându-se deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, iar textul adoptat de Camera decizională nu a fost dezbătut în Camera de reflecție, legea adoptată încalcă principiul bicameralismului.

7. Pentru aceste considerente, se solicită admiterea sesizării de neconstituționalitate.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) și ale art. 17 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele lor de vedere. Niciuna dintre autoritățile menționate nu a comunicat punctul de vedere.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

10. Astfel, sesizarea a fost formulată de Guvern, autoritate aflată între titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale cu obiecții de neconstituționalitate, în conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție. Obiectul

sesizării se încadrează în competența Curții, stabilită de textul constituțional menționat, acesta vizând Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, adoptată de Parlament, dar nepromulgată. În ceea ce privește termenul de sesizare, se constată că, potrivit fișei legislative, legea criticată a fost adoptată în data de 10 iunie 2020 de Senat, în calitate de Cameră decizională. În data de 15 iunie 2020 a fost depusă la secretarul general al Senatului, pentru exercitarea dreptului de sesizare a Curții Constituționale, iar în data de 18 iunie 2020 a fost trimisă la promulgare. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 6 iulie 2020, așadar, în cadrul termenului stabilit de art. 77 alin. (1) din Constituție, înainte de promulgarea acesteia. Astfel, sesizarea este admisibilă sub toate cele trei aspecte menționate ce privesc legalitatea sesizării.

11. Prevederile constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cuprinse în art. 61 alin. (2) referitor la principiul bicameralismului, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale.

12. Examinând criticile de neconstituționalitate astfel cum au fost formulate, Curtea constată că are o bogată jurisprudență prin care a statuat că, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53). Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră (Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32).

13. Ca urmare, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 53).

14. Având în vedere aceste considerente, Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea acestor criterii este de natură a afecta principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 54).

15. Cât privește situația particulară în care Camera de reflecție a respins propunerea legislativă, iar Camera decizională a adoptat-o, Curtea a reținut că „acest act de voință politică, concretizat prin votul de respingere al primei Camere, nu oferă Camerei decizionale posibilitatea de a face abstracție de scopul inițial al legii, de concepția și filosofia propunerii legislative, astfel cum se reflectă în obiectul de reglementare al legii.” (a se vedea Decizia nr. 718 din 8 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 998 din 15 decembrie 2017, paragraful 51, și Decizia nr. 298 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 28 iunie 2018). Altfel spus, faptul că în Camera decizională a fost adoptată o soluție diametral opusă celei din Camera de reflecție (în sensul de adoptare/respingere a proiectului/propunerii legislative) nu este de natură să aducă atingere, în sine, principiului bicameralismului întrucât o astfel de posibilitate este reglementată în art. 75 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „după adoptare sau respingere de către prima Cameră sesizată, proiectul sau propunerea legislativă se trimite celeilalte Camere care va decide definitiv”. În această privință, Curtea a statuat că „numai în ipoteza în care în Camera decizională ar face abstracție de scopul inițial al legii, de concepția și filosofia propunerii legislative, în sensul criteriilor anterior enunțate, s-ar produce o astfel de încălcare.” (a se vedea Decizia nr. 153 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 10 iunie 2020, paragraful 78).

16. Aplicând aceste considerente în prezenta cauză, Curtea observă că proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, cuprinzând un articol unic, a fost înregistrat la Camera Deputaților și adoptat tacit ca urmare a împlinirii, în data de 11 martie 2020, a termenului de 30 de zile prevăzut de art. 115 alin. (5) din Constituție. Acesta a fost transmis Senatului în data de 23 aprilie 2020, care, în calitate de Cameră decizională, a decis respingerea ordonanței de urgență a Guvernului, sens în care a adoptat Legea pentru

respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, cuprinzând, de asemenea, un articol unic. Acesta este contextul în care Guvernul apreciază că, întrucât intervențiile aduse de Senat au schimbat total forma legii adoptate de Camera Deputaților, aducându-se deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, iar textul adoptat de Camera decizională nu a fost dezbătut în Camera de reflecție, legea adoptată încalcă principiul bicameralismului.

17. Contrar acestor susțineri, Curtea constată, însă, că ambele Camere s-au raportat la aceeași materie și aceeași formă a reglementării avute în vedere de inițiator, respectiv ordonanța de urgență a Guvernului supusă aprobării prin lege în temeiul dispozițiilor art. 115 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora „(5) Ordonanța de urgență intră în vigoare numai după depunerea sa spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României. Camerele, dacă nu se află în sesiune, se convoacă în mod obligatoriu în 5 zile de la depunere sau, după caz, de la trimitere. Dacă în termen de cel mult 30 de zile de la depunere, Camera sesizată nu se pronunță asupra ordonanței, aceasta este considerată adoptată și se trimite celeilalte Camere care decide de asemenea în procedură de urgență. Ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu majoritatea prevăzută la articolul 76 alineatul (1).” Față de textul constituțional citat, rezultă că cele două Camere ale Parlamentului se pronunță „asupra ordonanței”, așa încât materia și forma reglementării avute în vedere de inițiator sunt cele stabilite prin ordonanța de urgență a Guvernului supusă aprobării prin lege.

18. Faptul că, în cauză, Camera decizională a decis definitiv respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, iar nu aprobarea acesteia nu face decât să dea expresie — în situația particulară a legilor de aprobare/respingere a ordonanțelor de urgență ale Guvernului,

dispozițiilor constituționale ale art. 75 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „după adoptare sau respingere de către prima Cameră sesizată, proiectul sau propunerea legislativă se trimite celeilalte Camere care va decide definitiv”. Această soluție legislativă se regăsește și în cuprinsul art. 115 alin. (5) din Constituție care, la rândul său, nu distinge în privința soluției ce poate fi adoptată în Camera decizională în privința ordonanței de urgență a Guvernului supusă aprobării, stabilind doar că aceasta „decide de asemenea în procedură de urgență”.

19. Astfel fiind, acceptarea tezei pe care se fundamentează sesizarea, în sensul că aprobarea unei ordonanțe de urgență în Camera de reflecție obligă Camera decizională la adoptarea aceleiași soluții, de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului respective, ar avea semnificația deturnării rolului de Cameră de reflecție al primei Camere sesizate, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau al propunerii legislative. Or, așa cum a statuat Curtea Constituțională într-o jurisprudență constantă, a nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism (Decizia nr. 505 din 18 septembrie 2019, paragraful 25).

20. Tot astfel, faptul că în Camera de reflecție legea a fost adoptată tacit nu prezintă relevanță din punctul de vedere al incidenței criteriilor care configurează principiul bicameralismului, procedura adoptării tacite fiind expres reglementată de prevederile constituționale.

21. În concluzie, Curtea constată că sunt neîntemeiate criticile raportate la art. 61 alin. (2), referitoare la principiul bicameralismului.

22. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și constată că Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2019 privind desființarea Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989 este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Pavilioane noi, demolări, împrejmuire, amenajare infrastructură rutieră și rețele de utilități în cazarma 2698 Rânca”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Pavilioane noi, demolări, împrejmuire, amenajare infrastructură rutieră și rețele de utilități în cazarma 2698 Rânca”, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului

Apărării Naționale, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ministerul Apărării Naționale răspunde de modul de utilizare a sumelor prevăzute în anexă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Nicolae-Ionel Ciucă
Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,
Ion Ștefan
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 1 octombrie 2020.
Nr. 826.

ANEXĂ

CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI AI OBIECTIVULUI DE INVESTIȚII**„Pavilioane noi, demolări, împrejmuire, amenajare infrastructură rutieră și rețele de utilități în cazarma 2698 Rânca”**

Titular: Ministerul Apărării Naționale

Beneficiar: Direcția domeniului și infrastructuri — pentru perioada realizării investiției

Beneficiar final: Statul Major al Forțelor Terestre

Amplasament: localitatea Novaci, zona Rânca, județul Gorj

Indicatorii tehnico-economici

1. Valoarea totală a investiției, inclusiv TVA (în prețuri valabile la data de 22 decembrie 2019; 1 euro = 4,77 lei) din care:			mii lei	73.999
— construcții-montaj			mii lei	55.495
2. Eșalonarea investiției: INV/C+M	— Anul I	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>30.000</u>
		C + M	mii lei	16.500
	— Anul II	<u>INV</u>	<u>mii lei</u>	<u>43.999</u>
		C + M	mii lei	38.995
3. Capacități (în unități fizice):				
— construcții		suprafața desfășurată	mp Acd	8.569,12
— drumuri, alei, platforme		suprafața	mp	10.435
— rețele de utilități		lungime	m	4.503
4. Durata de execuție a obiectivului de investiție			luni	17

Factori de risc

Obiectivul de investiții se va proteja cu respectarea reglementărilor tehnice: Cod de proiectare seismică — Partea I — Prevederi de proiectare pentru clădiri, indicativ P 100—1/2013, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Apărării Naționale, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse de finanțare legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.165/2020 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 9.266/2020 al Direcției politice medicamentului, a dispozitivelor și tehnologiilor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.165/2020 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 și 552 bis din 26 iunie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică potrivit anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (2) din Ordinul ministrului sănătății nr. 368/2017, cu modificările și completările ulterioare, prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Romică-Andrei Baci,
secretar de stat

MODIFICĂRI

ale anexe nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.165/2020 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

— Pozițiile nr. 870, 1276, 1482, 1581, 2335, 3193, 3846, 4420 și 4421 se modifică și vor avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Cod_cim	g O	Denumire produs	Forma	Concentrație	Firma/Tara	DCI	Ambalaj	Grupa ATC	Statut_fm	Statut_am	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximal fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (lei)	Slare	Observații	Valabilitate preț
870	W66241001		BLEMISIN 15 mg	PULB. PT. SOL. INJ.	15 mg	C.N. UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	BLEOMYCINUM SULFAS	Cutie cu 1 flacon x 15 mg pulb. pt. sol. inj. (24 luni; după reconstituire se utilizează imediat)	L01DC01	MI		98,00	109,76	134,00	N	Cant. 10805 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 19.03.2021.
1276	W66247001		CISPLATIN KOCAK 10 mg/20 ml	CONC. PT. SOL. PERF.	10 mg/20 ml	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	CISPLATINUM	Cutie cu 1 flac. x 20 ml conc. pt. sol. perf. (24 luni)	L01XA01	MI		29,00	33,06	43,24	N	Cant. 77435 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 27.03.2021.
1482	W62741001		COROTROPE 10 mg/10 ml	SOL. INJ.	10 mg/10 ml	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	MILRINONUM	Cutie cu 10 fiole x 10 ml sol. inj. (4 ani)	C01CE02	MI		695,45	725,45	828,89	N	Cant. 63 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 13.03.2021.
1581	W66242001		DAUNOSIN 20 mg	PULB. + SOLV. PT. SOL. INJ.	20 mg	C.N. UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	DAUNORUBICINUM	Cutie ce contine 1 flac. pulbere liofilizată + 1 fiolă solvent (24 luni)	L01DB02	MI		44,00	50,16	63,42	N	Cant. 3430 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 09.03.2021.
2335	W57261001		FLAMMACERIUM	CREMĂ	1%+2,2%	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	COMBINAȚII (SULFADIAZINUM ARGENTICUM + CERII NITRAS)	Cutie x 500 g cremă (3 ani)	D06BA51	MG		95,00	106,40	129,89	N	Cant. 100 borcane x 500 grame	Preturile sunt valabile până la data de 13.03.2021.
2336	W54309001		FLAMMAZINE	CREMĂ	1%	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	SULFADIAZINUM	Cutie x 500 g cremă (3 ani)	D06BA01	MG		85,00	95,20	120,37	N	Cant. 29 borcane x 500 grame	Preturile sunt valabile până la data de 13.03.2021.

Nr. crt.	Cod_cim	șg	Denumire produs	Forma	Concentrație	Firma/Țara	DCI	Ambalaj	Grupa ATC	Statut_fm	Statut_am	Pret producător (lei)	Pret ridicata maximal fără TVA (lei)	Pret amănuntul maximal cu TVA (lei)	Slare	Observații	Valabilitate pret
3193	W66246001		KORABIN 1000 mg/ 20 ml	SOL. INJ./PERF.	1000 mg/ 20 ml	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	CYTARABINUM	Cutie cu 1 flac. x 20 ml sol. inj./perf. (24 luni)	L01BC01	MI		45,00	51,30	64,86	N	Cant. 24682 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 27.03.2021.
3846	W59766002		NATULAN	CAPS.	50 mg	C.N. UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	PROCARBAZINUM	Cutie cu 5 blist. x 10 caps. (3 ani)	L01XB01	MI		1355,00	1385,00	1547,80	N	Cant. 156 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 24.03.2021.
4420	W66277001		PAMIFOS-30	PULB. ȘI SOLV. PT. SOL. PERF.	30 mg	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	ACIDUM PAMIDRONICUM	Cutie ce conține 2 flac. cu pulb. pt. sol. perf. + 2 fiole cu solvent (3 ani)	M05BA03	MI		262,20	288,42	352,10	N	Cant. 119 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 18.04.2021
4421	W66248001		PAMINTU 10 mg/ml	SOL. INJ.	10 mg/ml	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	PROTAMINI SULFAS	Cutie cu 1 flac. x 5 ml sol. inj. (24 luni)	V03AB14	MI		25,00	28,50	37,28	N	Cant. 15616 cutii	Preturile sunt valabile până la data de 3.04.2021."

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind stabilirea cuantumului taxei pentru participarea la concursul de rezidențiat pe post și pe loc în medicină, medicină dentară și farmacie, sesiunea 15 noiembrie 2020**

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 9.350 din 5.10.2020 al Direcției generale resurse umane, structuri și politici salariale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) și art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Cuantumul taxei de participare la concursul de rezidențiat pe post și pe loc în medicină, medicină dentară și farmacie, sesiunea 15 noiembrie 2020, se stabilește la suma de 500 lei/participant.

(2) Taxa se va plăti în contul IBAN RO36TREZ70020E365000XXXX, CUI 4266456, DTMB (Direcția de Trezorerie a Municipiului București), beneficiar Ministerul Sănătății, adresa: str. Cristian Popișteanu nr. 1—3, sectorul 1, București, cod 010024.

Art. 2. — (1) Sumele încasate din plata taxelor se fac venit la bugetul Ministerului Sănătății și se utilizează pentru acoperirea cheltuielilor de personal și materiale necesare susținerii concursului de rezidențiat.

(2) Din sumele încasate o cotă de maximum 85% se va repartiza universităților de medicină și farmacie din București, Craiova, Cluj-Napoca, Iași, Târgu Mureș și Timișoara, în vederea acoperirii cheltuielilor ocazionate de organizarea concursului de rezidențiat.

(3) Repartizarea sumelor între universități se va face proporțional cu numărul de candidați care susțin concursul în centrul universitar respectiv și nota de calcul estimativ privind cheltuielile ocazionate de organizarea concursului de rezidențiat, însoțită sub semnătură de rector.

(4) Ministerul Sănătății va încheia contracte cu universitățile de medicină și farmacie prevăzute la alin. (2), contracte pe baza cărora se stabilesc atât obligațiile și responsabilitățile părților, cât și sumele ocazionate de cheltuielile de organizare și desfășurare suportate din taxa de înscriere la concurs.

Art. 3. — Direcția generală resurse umane, structuri și politici salariale și Direcția financiară din Ministerul Sănătății, respectiv universitățile de medicină și farmacie din București, Craiova, Cluj-Napoca, Iași, Târgu Mureș și Timișoara vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Horațiu Moldovan,
secretar de stat

București, 5 octombrie 2020.
Nr. 1.697.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind stabilirea specialităților deficitare pentru care se organizează rezidențiat pe post în spitale clinice cu secții clinice universitare, institute sau centre medicale clinice în sesiunea 15 noiembrie 2020**

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 9.351 din 5.10.2020 al Direcției generale resurse umane, structuri și politici salariale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 18 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) și art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc specialitățile deficitare pentru care se organizează rezidențiat pe post în spitale clinice cu secții clinice universitare, institute sau centre medicale clinice în sesiunea 15 noiembrie 2020, după cum urmează: anestezie și terapie intensivă, boli infecțioase, cardiologie pediatrică, chirurgie cardiovasculară, chirurgie pediatrică, chirurgie toracică, chirurgie vasculară, epidemiologie, expertiza medicală a capacității de muncă, gastroenterologie pediatrică, hematologie, igienă, medicină nucleară, medicină de urgență, medicină de laborator, microbiologie medicală,

nefrologie pediatrică, neonatologie, neurologie pediatrică, oncologie medicală, ortopedie pediatrică, oncologie și hematologie pediatrică, pediatrie, pneumologie, pneumologie pediatrică, radiologie-imagistică medicală, radioterapie și sănătate publică și management.

Art. 2. — Direcția generală resurse umane, structuri și politici salariale din cadrul Ministerului Sănătății va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Horațiu Moldovan,
secretar de stat

București, 5 octombrie 2020.
Nr. 1.698.

MINISTERUL ECONOMIEI, ENERGIEI ȘI MEDIULUI DE AFACERI

ORDIN**privind aprobarea Procedurii de implementare a măsurii****„Microgranturi acordate din fonduri externe nerambursabile” din cadrul schemei de ajutor de stat instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar din fonduri externe nerambursabile, aferente Programului operațional Competitivitate 2014—2020, în contextul crizei provocate de COVID-19, precum și alte măsuri în domeniul fondurilor europene**

Având în vedere:

— prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar din fonduri externe nerambursabile, aferente Programului operațional Competitivitate 2014—2020, în contextul crizei provocate de COVID-19, precum și alte măsuri în domeniul fondurilor europene;

— prevederile Schemei de ajutor de stat — Sprijin pentru IMM-uri în vederea depășirii crizei economice generate de pandemia COVID-19, aprobată prin Ordinul ministrului fondurilor europene și al ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri nr. 1.060/2.857/2020;

— Referatul de aprobare nr. 440.630/DAPIMM din 21.09.2020 întocmit de către Direcția de antreprenoriat și programe pentru IMM;

— prevederile art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de implementare a măsurii „Microgranturi acordate din fonduri externe nerambursabile” din cadrul schemei de ajutor de stat instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2020 privind unele măsuri pentru acordarea de sprijin financiar din fonduri externe nerambursabile, aferente Programului operațional Competitivitate 2014—2020, în contextul crizei provocate de COVID-19, precum și alte măsuri

în domeniul fondurilor europene, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția de antreprenoriat și programe pentru IMM și agențiile pentru IMM, atragere de investiții și promovare a exportului vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri,

Virgil-Daniel Popescu

București, 30 septembrie 2020.

Nr. 2.989.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

